

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR. 1063
Ședința publică din 2 iulie 2021
PREȘEDINTE: LILIANA CĂTĂLINA ALEXE
GREFIER: ELENA CHIRĂNUȘ

Pe rol se află cererea în contencios administrativ formulată de reclamantul **MINISTERUL AFACERILOR INTERNE**, în contradictoriu cu pârâții **CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATERICA DISCRIMINĂRII** și **ARUS ZSOLT ISTVAN**, având ca obiect „anulare act administrativ”.

Cauza a rămas în pronunțare în ședința publică de la 25.06.2021, desfășurarea ședinței fiind consemnată în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, dată la care Curtea, din lipsă de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 02.07.2021, când a pronunțat următoarea hotărâre:

C U R T E A,

Deliberând asupra cererii de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 7471/2/2020, la data de 22.12.2020, reclamantul Ministerul Afacerilor Interne, în contradictoriu cu pârâții Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și Arus Zsolt Istvan, a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună anularea Hotărârii nr. 732 din 14 octombrie 2020 emisă de Colegiul director al C.N.C.D. în dosarul nr. 330/2020.

În motivare, a apreciat că Hotărârea nr. 732 din 14.10.2020 este nelegală și solicită anularea acesteia.

În sensul O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. (1) se prevede că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

A arătat că pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții: existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile; existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare; tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege; tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

Din analiza acestui text, a precizat că rezultă faptul că pentru ca o faptă să fie considerată discriminatorie, se impune a se analiza dacă există o diferențiere bazată pe un criteriu, dar care să aducă atingere unui drept.

Jurisprudența CEDO, intervenită în aplicarea art. 14 din Constituția europeană a drepturilor omului, a arătat că diferența de tratament devine discriminare atunci când autoritățile statutului

îngăduie distincții între situații analoage și comparabile, iar că acestea să se bazeze pe o justificare obiectivă sau rezonabilă și că statele dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele dintre situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate, iar întinderea acestei marje depinde de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, de domeniul și contextul în discuție.

În ceea ce privește existența unui criteriu de discriminare dintre cele enumerate la art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000, se observă faptul că în Hotărârea C.N.C.D nr. 732/2020 reține că petentul ar fi fost discriminat pe criteriu etnic.

Pentru aceasta s-a reținut faptul că, pe perioada stării de urgență instituită prin Decretul Președintelui României nr. 195/19.03.2020, petentul, de etnie maghiară, nu a avut posibilitatea să completeze declarația pe proprie răspundere în limba maghiară, fapt ce i-ar fi nesocotit dreptul de avea acces la informații cu caracter public în condiții egale, prin asigurarea conținutului documentului și în limba maghiară.

Lecturând Hotărârea C.N.C.D nr. 732/2020, a precizat că se observă că în cuprinsul acesteia se identifică mai multe erori, atât de aplicare și interpretare a dispozițiilor legale, cât și de raționament în analizarea situației.

De asemenea, a arătat că se reține în hotărârea criticată faptul că „inspectoratele de poliție județene, instituția prefectului, inspectoratele pentru situații de urgență sunt autorități care funcționează ca servicii publice deconcentrate”, iar „dat fiind faptul că un procent de peste 80% din populația județului Harghita este de etnie maghiară, instituțiile publice sunt obligate să comunice informațiile de interes public și în limba beneficiarilor”.

Față de aceste considerente, a arătat că pornind de la art. 120 alin. (2) din Constituția României, care stipulează că în unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere semnificativă se asigură folosirea limbii minorității naționale respective în scris și oral în relațiile cu autoritățile administrației publice locale și cu serviciile publice deconcentrate, în condițiile prevăzute de legea organică, în continuare art. 94 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2019 stabilește că în unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, stabilit la ultimul recensământ, autoritățile administrației publice locale, instituțiile publice aflate în subordine a acestora, precum și serviciile publice deconcentrate asigură folosirea, în raporturile cu aceștia, și a limbii minorității naționale respective, în conformitate cu prevederile Constituției, ale prezentului cod și ale tratatelor internaționale la care România este parte.

Astfel, a menționat că se observă că textele legale se adresează unor anumite categorii de entități publice, enumerate limitativ: autoritățile administrației publice locale, instituțiile publice aflate în subordinea acestora, precum și serviciile publice deconcentrate, iar Ministerul Afacerilor Interne sau unitățile din subordinea acestuia nu se regăsesc printre entitățile enumerate limitativ.

Potrivit art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne este organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică și cu sediul în municipiul București, iar Poliția Română, respectiv Jandarmeria Română sunt unități din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, potrivit Anexei nr. 2 la H.G. nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Afacerilor Interne, care desfășoară activități de interes național și nu local.

Așadar, a susținut că nici Ministerul Afacerilor Interne și nici Poliția Română sau Jandarmeria Română nu se numără printre entitățile pentru care legea prevede obligația de a asigura folosirea, în condițiile legii, a limbii minorității naționale în raporturile cu cetățenii.

A arătat că, în prezent, în România nu există o lege unitară care să sintetizeze toate prevederile legale referitoare la minoritățile naționale, diferitele aspecte ale minorităților fiind reglementate într-o serie de acte normative. Totodată, convențiile/tratatele internaționale referitoare la minoritățile naționale, semnate și ratificate de România trebuie aplicate în situațiile în care legislația națională nu cuprinde reglementări concrete în domeniul respectiv.

Cele mai importante prevederi legale referitoare la folosirea limbii aparținând minorităților naționale și în relația cu autoritățile publice, a menționat că sunt: Carta Europeană a limbilor regionale sau minoritare și, în prezent, dispozițiile Codului administrativ .

A precizat că dispozițiile art. 94 din Codul administrativ au fost preluate din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 și, în prezent, neintervenind alte modificări/completări referitoare la folosirea limbii minorităților naționale. În acest context, a rezultat faptul că prevederile în cauză erau incidente/aplicabile înainte de intrarea în vigoare a Codului administrativ.

În esență, a arătat că dispozițiile Codului administrativ stabilesc, în mod concret, condițiile/modalitățile în care poate fi folosită limba minorităților naționale [a se vedea art. 195, art. 198 alin. (3), art. 199, respectiv art. 135 alin. (5) și art. 138 alin. (3)], din interpretarea textelor rezultând că întinderea dreptului de folosire a limbii minorităților naționale vizează autoritățile administrației publice locale, instituțiile publice aflate în subordinea acestora, precum și serviciile publice deconcentrate.

În virtutea acestor dispoziții ale Codului administrativ, a precizat că exercițiul acestui drept privește numai administrația publică locală și nu cea centrală.

A susținut un al doilea motiv de nelegalitate a Hotărârii C.N.C.D nr. 732/14.10.2020 referitor la includerea declarației pe proprie răspundere prevăzută în Ordonanțele militare emise în perioada stării de urgență în categoria actelor cu caracter public, pentru care ar exista obligativitatea asigurării conținutului și în limba maghiară.

Ca situație de fapt, a arătat faptul că prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020 a fost instituită starea de urgență pe teritoriul României, în temeiul art. 3 din O.U.G. nr. 1/1999, în vederea restrângerii unor drepturi fundamentale prevăzute în Constituție și realizarea managementului situației de urgență determinată de infecția cu noul Coronavirus, stare de urgență prelungită prin Decretul Președintelui României nr. 240/2020.

Potrivit actului normativ și în limitele competențelor stabilite de legiuitor, pe perioada stării de urgență au fost restrânse o serie de drepturi, printre care și libera circulație a persoanelor.

În acest sens, a arătat că în Decretul nr. 195/2020, la art. 2, sunt enumerate o serie de drepturi și libertăți care pot fi restrânse pe perioada stării de urgență, printre care, la lit. a, libera circulație.

A precizat că art. 4 alin. (2) din Decret stabilește faptul că măsurile de primă urgență, cu aplicabilitate graduală prevăzute la punctele 1-7 din anexa nr. 2 se dispun de ministrul afacerilor interne sau înlocuitorul legal al acestuia, cu acordul primului - ministru, prin ordonanță militară.

În temeiul prevederilor legale amintite mai sus, au fost emise o serie de Ordonanțe militare de către Ministerul Afacerilor Interne, în vederea instituirii în concret a măsurilor necesare pentru stoparea răspândirii virusului.

Prin aceste ordonanțe militare s-a interzis circulația tuturor persoanelor în afara gospodăriei, cu anumite excepții. Dovada acestor excepții putând fi realizată fie prin prezentarea unei adeverințe de la angajator, fie prin completarea unei declarații pe proprie răspundere, completată în prealabil. Ambele documente urmau a fi prezentate autorităților abilitate.

Așadar, ca un prim aspect, a susținut că declarația pe propria răspundere nu face parte din categoria formularelor și a tipurilor de texte administrative de uz curent (art. 195 alin. 4 din Codul administrativ), care se utilizează de autoritățile publice, fiind reglementată în mod expres de ordonanțele militare, în scopul justificării abaterilor de la restricțiile de circulație impuse de autorități.

Față de aceste precizări, a indicat dispozițiile art. 13 din Constituția României, potrivit căroră în România, limba oficială este limba română, iar structurile Poliției Române și cele ale Jandarmeriei Române, însărcinate cu respectarea măsurilor legale atât pe timpul stării de urgență, dar și în activitatea curentă, utilizează limba română.

A arătat că, într-o exprimare plastică, astfel cum s-a reținut în opinia separată cuprinsă în Hotărârea C.N.C.D, cadrele MAI împuternicite să verifice declarațiile pe propria răspundere ale cetățenilor, nu pot fi obligate să fie persoane vorbitoare de limba maghiară.

În jurisprudența instanțelor naționale s-a reținut faptul că *nu* reprezintă o discriminare la adresa cetățenilor de o anumită etnie faptul că o informație publică este afișată numai în limba oficială a statului, întrucât aceasta se adresează tuturor cetățenilor, indiferent de naționalitate sau limbă.

În acest sens, s-a reținut că limba română este limba oficială a statului român și nu poate fi asimilată unei limbi minoritare, regimul juridic al acestora fiind totalmente diferit. Limba română se adresează tuturor cetățenilor români, indiferent de etnie sau limbă maternă. Prezumția cu care trebuie să se opereze este aceea că toți cetățenii români cunosc limba oficială și că orice cetățean al României este destinat al informațiilor de interes public furnizate în limba oficială și are acces la informații publice furnizate în limba oficială.

Faptul că cetățenii aparținând unei minorități naționale au dreptul ca unele informații să le fie comunicate și în limba maternă nu reprezintă un argument pentru a considera că, *per a contrario*, aceștia nu au acces la informațiile de interes public dacă informațiile sunt comunicate numai în limba română, întrucât acestora le sunt furnizate informațiile în limba oficială a statului.

Limba română se adresează tuturor cetățenilor români, iar furnizarea informației numai în limba română nu îngreșește accesul persoanelor de altă etnie la aceste informații și, pe cale de consecință, lipsa traducerii acestor informații în limba minoritară, în cazul de față în limba maghiară, nu constituie discriminare. Un caz de discriminare ar fi acela în care cetățenii aparținând mai multor minorități naționale ar avea dreptul la informare și în limba maternă, potrivit legii, iar autoritățile sau instituțiile furnizoare ar comunica sau afișa aceste informații numai într-o singură limbă minoritară, cetățenii aparținând celorlalte minorități fiind astfel discriminați în raport de cetățenii aparținând minorității care au primit informația și în limba maternă.

În final, a arătat faptul că s-a reținut în jurisprudența ÎCCJ că nu toate informațiile de interes public se difuzează și în limba minorităților care dețin 20% din numărul populației, ci doar acelea care se comunică din oficiu.

La nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului s-a apreciat că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (Hotărârile Stubbings și alții împotriva Regatului Unit din 22.10.1996, paragraful 72 și Rasmussen împotriva Danemarcei din 28 noiembrie 1984, paragraful 40).

Prin jurisprudența sa relevantă, C.E.D.O. a reiterat că art. 14 (Interzicerea discriminării) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale acordă protecție împotriva discriminării în folosința drepturilor și libertăților garantate de celelalte dispoziții substanțiale ale Convenției (hotărârea Van der Mussel împotriva Belgiei, 23 noiembrie 1983, p. 22, pct: 43). Totuși, nu orice diferență de tratament va constitui o încălcare în mod automat a acestui articol (art. 14 din Convenție).

Din punctul de vedere al reclamantului, raportat la obiectul cererii formulate de petent, nu a fost identificat, în concret, potențialul criteriu de discriminare pe baza căruia s-ar supune persoana vizată ori alte persoane, unui tratament diferențiat care să genereze o eventuală răspundere pentru încălcarea principiului egalității/nediscriminării. În concret, a susținut că nu rezultă în ce mod i-a fost restrânsă ori înlăturată petentului recunoașterea, folosința sau exercitarea, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice, și, în subsidiar, a dreptului la egalitate de tratament.

Concluzionând, față de toate argumentele arătate, a solicitat să se constate că fapta prezentată de pârâțul Arus Zsolt Istvan nu întrunește condițiile pentru a constitui fapta de discriminare.

În subsidiar, a arătat că declarația pe proprie răspundere nu este un act cu caracter public al autorităților publice locale, ci un formular tipizat, ce trebuie semnat de către fiecare persoană fizică în parte.

În mod evident, faptul că autoritățile statului au decis să vină în sprijinul persoanelor destinate ale actului în discuție și au întocmit un înscris tipizat, un model de declarație, mult mai ușor de completat, nu transformă, în niciun caz, declarația persoanei fizice într-un act oficial al instituțiilor publice, necesar a fi tradus, cu respectarea legii, într-o altă limbă decât cea română.

Fața de aspectele menționate, a solicitat anularea Hotărârii nr. 732 din 14 octombrie 2020 emisă de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

În probațiune, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, precum și de orice alte mijloace de probă care se vor dovedi utile, pertinente și concludente soluționării cauzei.

A anexat Hotărârea C.N.C.D. nr. 732 din 14 octombrie 2020 – f. 7 – 11, f. 20 - 29 dosar.

În temeiul dispozițiilor art. 223 alin. (3) din Codul de procedură civilă, a solicitat judecarea cauzei și în lipsa reprezentantului Ministerului Afacerilor Interne.

La data de 23.02.2021, a depus întâmpinare pârâtul *Arus Zsolt Istvan* în care se arată următoarele:

Cu privire la afirmația conform căreia dreptul de a folosi limba maternă există numai în raport cu autorități și instituții publice locale, pârâtul a arătat că Ministerul Afacerilor Interne este organ al administrației publice centrale, dar nu are nici o relevanță în prezentul caz (respectiv nu a avut relevanță la soluționarea dosarului C.N.C.D nr. 330/2020 în care a fost adoptată Hotărârea nr. 732/2020), pentru că sesizarea s-a referit la unitățile de poliție și jandarmerie, județene, care sunt servicii publice deconcentrate și, astfel, cad sub incidența art. 120 din Constituție, respectiv art. 94 din Codul administrativ.

Pentru susținerea acestei afirmații, arată următoarele:

Conform art. 12 alin. (2) din Legea nr. 218/2002 „În județe se organizează și funcționează ca unități cu personalitate juridică, inspectorate de poliție, conduse de un inspector-șef, ajutat de adjuncți.” Prin urmare, a precizat că din aceste text de lege rezultă că aceste inspectorate sunt subordonate M.A.I, dar au personalitate distinctă, nu sunt identice cu M.A.I, respectiv sunt servicii publice deconcentrate.

Conform prevederilor Legii nr. 550/2004, în structura organizatorică a Jandarmeriei Române se regăsesc inspectoratele de jandarmi județene (art. 4 alin. 1 lit. d). Acestea fiind servicii publice deconcentrate, organizate la nivelul județelor.

A precizat că la aceeași concluzie se ajunge și dacă sunt avute în vedere prevederile art. 267 alin. (1) din Codul administrativ („În fiecare județ, respectiv în municipiul București, funcționează un colegiu prefectural compus din prefect, subprefect și conducătorii serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale, care sunt organizate sau au sediul în județul respectiv sau în Municipiul București, după caz.”) și componența colegiilor prefecturale. A anexat, cu titlu de exemplu, componența colegiului prefectural din județul Mureș, în care printre membrii (deci printre conducătorii serviciilor publice deconcentrate) se regăsesc și comandanții inspectoratelor județene de poliție și jandarmerie.

Rezultă, în opinia pârâtului, că inspectoratele județene de poliție și jandarmerie sunt servicii publice deconcentrate, în care sunt valabile prevederile art. 94 din Codul administrativ, adică cetățenii români aparținând minorităților naționale au dreptul să-și folosească limba maternă atât oral, cât și scris.

Reclamantul a susținut că declarația pe propria răspundere nu este un formular tip de uz curent, astfel în cazul acesta nu se aplică prevederile art. 195 alin. (4) din Codul administrativ.

Referitor la aceasta afirmație, pârâtul a arătat că, conform art. 195 alin. (4) din Codul administrativ, acea listă a formularelor trebuia stabilită de Guvern, cea ce până la această dată nu s-a întâmplat, astfel că Guvernul nu și-a îndeplinit o obligație legală. Dar nu se poate trage concluzia că nu ar exista obligația diferitelor autorități să aplice prevederile art. 195 alin. (3) din Codul administrativ, adică să pună la dispoziția cetățenilor aparținând minorităților naționale formulare în limba lor maternă, pentru că asta este o obligație legală.

A precizat că acele declarații pe propria răspundere erau în acel moment formulare tip de uz curent, pentru că erau folosite pe tot teritoriul țării și de toți cetățenii, în mod curent (practic zilnic). Iar faptul că modelul lor a fost stabilit prin Ordonanță militară nu are nici o relevanță, asta nu le-a diferențiat de celelalte formulare tip, adoptate prin alte acte normative.

Cu privire la afirmația conform căreia cadrele M.A.I nu pot fi obligate să fie persoane vorbitoare de limba maghiară, a arătat că pentru ca prevederile art. 94 din Codul administrativ să fie efective implică autorităților publice, la care se referă acele prevederi, obligativitatea să asigure că personalul care are contact direct cu cetățenii să cunoască limba minorității în cauză. Acest lucru nu trebuie să apară textual în Codul administrativ, fiind o consecință necesară și logică.

De asemenea, a menționat că M.A.I a făcut referire la jurisprudența instanțelor naționale, de fapt la un singur caz care nu se poate numi jurisprudență. Legat de aceasta, a arătat că în România jurisprudența nu este izvor de drept, ceea ce este universal obligatoriu este legea, iar Codul administrativ reglementează în mod clar și concret situația la care s-a referit pârâțul în sesizarea adresată C.N.C.D, care a adoptat o hotărâre temeinică și legală, amplu motivată.

A susținut că reclamantul a făcut o afirmație neadevărată, referitoare la „furnizarea de informații numai în limba română nu îngreșește accesul persoanelor de altă etnie la aceste informații”. Legal de aceasta arată, că pe de o parte trebuie făcută o distincție clară între persoanele de alte etnii la modul general și cetățenii români de alte etnii, care au niște drepturi constituționale și legale, printre care și acela de a comunica oral și în scris cu autorități în limba lor maternă. Astfel în acea ipotetică (dar în uzanța MAI din păcate faptică) situație sunt lezate acele drepturi, așa cum a constatat CNCD.

De notat este faptul, că în penultimul aliniat de pe pagina 4 din cerere este descris exact starea de fapt reclamată la CNCD, în sensul că există în România mai multe comunități etnice care au dreptul la a-și folosi limba lor maternă. Acolo MAI afirmă, că dacă ar comunica-numai în două limbi (română și a unei minorități), acela ar constitui discriminare față de celelalte minorități. Or în mod evident este și mai discriminativ dacă comunică într-o singură limbă, cum s-a întâmplat în cazul reclamat.

În ultimul aliniat de pe pagina 4 din cerere se face referire la jurisprudența ÎCCJ, cu privire la care sunt valabile cele arătate de pârât la punctul 4 din întâmpinare.

În ceea ce privește referirea reclamantului la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv că statele contractante au o marjă de apreciere pentru a determina în ce măsură diferențele între situații analoge sunt de natură să justifice distincții de tratament. Or, nici pârâțul, nici C.N.C.D nu a disputat acest drept, cu mențiunea, că în acest context instituția de stat care are acea competență de a aprecia o marjă este Parlamentul, care adoptă legi, M.A.I făcând parte din puterea executivă nu are nicio marjă de apreciere, are obligația să execute întocmai legile.

A considerat cinice și afirmațiile reclamantei cu privire la faptul că nu a reușit să identifice un potențial criteriu de discriminare, în condițiile în care situația este clară: etnicii români au avut dreptul de a utiliza declarație în limba lor maternă, pe când pârâțul nu a avut acel drept.

A susținut că art. 195 alin. (3) din Codul administrativ se referă la formulare și texte administrative, astfel sunt valabile în cazul declarațiilor în cauză, având în vedere faptul că chiar reclamantul numește acea declarație un formular tipizat.

În concluzie, reclamantul nu a adus nici un argument valabil în susținerea cererii sale, prin urmare, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind netemeinică și nelegală.

A anexat captură de ecran cu componența colegiului prefectural Mureș - f. 87 din dosar.

Pârâțul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării **nu** a formulat întâmpinare.

La data de 12.05.2021 a depus dosarul administrativ nr. 330/2020, care a stat la baza emiterii de către Consiliul director al C.N.C.D a Hotărârii nr. 732/14.10.2020 –f. 98–130 din dosar.

La data de 12.05.2021, reclamantul **Ministerul Afacerilor Interne** a depus **note de ședință** pentru termenul din 14 mai 2021 prin care a solicitat, în esență, admiterea cererii de chemare în judecată așa cum a fost formulată; a reluat, în parte, argumentele cererii de chemare în judecată.

La data de 01.06.2021, pârâțul **Arus Zsolt Istvan** a depus **concluzii scrise**; a solicitat, în esență, respingerea cererii reclamantului și menținerea Hotărârii CNCD nr. 732/14.10.2020.

Curtea a încuviințat, pentru toate părțile, proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, fiind admisibile, pertinente, utile și concludente în soluționarea cauzei, raportat la dispozițiile art. 255 și art. 258 Cod procedură civilă.

Analizând actele și probele administrate în cauză, Curtea constată următoarele:

La data de 13.05.2020, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a fost sesizat de către petentul Arus Zsolt Istvan, de etnie maghiară, cu privire la faptul că se consideră discriminat deoarece, la momentul părăsirii localității, în timpul stării de urgență instituită la începutul anului 2020, din cauza pandemiei de coronavirus, declarația pe propria răspundere nu a putut fi redactată și în limba maghiară, în localitățile în care peste 20% din populație aparține minorității maghiare

(conținut al petiției la CNCD de la f. 99 dosar instanță, pct. II.3 redat din Hotărârea nr. 732/14.10.2020 – „Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare”).

Petiția petentului Arus Zsolt Istvan a fost înregistrată la C.N.C.D sub nr. 2760/13.05.2020, fiind constituit dosarul nr. 330/2020 (f. 105).

Sesizarea petentului Arus Zsolt Istvan a fost soluționată prin Hotărârea nr. 732/14.10.2020 (f. 122 - 130), prin care Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a dispus respingerea excepției lipsei calității procesuale active a petentului, respingerea excepției lipsei de interes și, de asemenea, a stabilit că **aspectele sesizate întră sub incidența prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 10 lit. h) din O.G nr. 137/2000** privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și a recomandat părții reclamate, Ministerul Afacerilor Interne, ca pe viitor, în interiorul administrației publice locale, acolo unde populația aparținând etniei maghiare depășește procentul de 20% să poată fi completată o declarație pe propria răspundere în format bilingv

Partea reclamată Ministerul Afacerilor Interne a atacat, pe calea prevăzută de art. 20 alin. (9) din OG nr. 137/2000 corelat cu art. 1 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Hotărârea nr. 732/14.10.2020 emisă de C.N.C.D în dosarul nr. 330/2020, supunând-o controlului de legalitate, prin cererea în anulare înregistrată pe rolul Curții de Apel București, în contradictoriu cu pârâții Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și Arus Zsolt Istvan.

În prealabil, în fapt, contextul legal în care s-au produs faptele reclamate de pârâtul Arus Zsolt Istvan este următorul:

În temeiul art. 3 din O.U.G. nr. 1/1999, prin Decretul Președintelui României nr. 195/16.03.2020 a fost instituită starea de urgență pe teritoriul României, având în vedere evoluția situației epidemiologice internaționale determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2.

Conform art. 1 din Decretul nr. 240/14.04.2020, începând cu data de 15 aprilie 2020, s-a prelungit cu 30 de zile starea de urgență pe întreg teritoriul României, instituită prin Decretul nr. 195/2020.

Conform art. 7 din Decretul nr. 240/2020, pe durata prelungirii stării de urgență, se mențin măsurile dispuse prin actele emise pentru punerea în executare a Decretului nr. 195/2020, în măsura în care prin Decretul nr. 240/2020 nu se dispune altfel.

Potrivit *art. 2 lit. a)* din Decretul nr. 195/2020, „Pentru prevenirea răspândirii COVID-19 și realizarea managementului consecințelor, raportat la evoluția situației epidemiologice, pe durata stării de urgență este restrâns exercițiul următoarelor drepturi, proporțional cu gradul de realizare al criteriilor prevăzute de art. 4 alin. (4):

a) libera circulație; (...)”

Art. 3

„În scopul prevăzut la art. 2 se stabilesc măsurile de primă urgență cu aplicabilitate directă și imediată prevăzute în anexa nr. 1.”

Art. 4

„(1) În scopul prevăzut la art. 2 se stabilesc măsurile de primă urgență cu aplicabilitate graduală, prevăzute în anexa nr. 2.

(2) Măsurile de primă urgență cu aplicabilitate graduală prevăzute la **pct. 1 - 7 din anexa nr. 2 se dispun de ministrul afacerilor interne** sau de înlocuitorul legal al acestuia, cu acordul prim-ministrului, **prin ordonanță militară.**”

În Anexa 2 la Decretul nr. 195/16.03.2020 sub denumirea marginală „MĂSURI de primă urgență cu aplicabilitate graduală” s-a prevăzut la pct. 3 - **limitarea sau interzicerea circulației vehiculelor sau a persoanelor în/spre anumite zone ori între anumite ore, precum și ieșirea din zonele respective.**

Având în vedere dispozițiile art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, cu modificări și completări prin Legea nr. 453/2004, ținând seama de evaluarea realizată de Comitetul Național pentru Situații Speciale de Urgență, aprobată prin Hotărârea nr. 14 din 24.03.2020, în temeiul art. 4 alin. (2) și (4) din Decretul nr. 195/2020, al pct. 1, 3 - 5 din anexa nr. 2 la același decret și al art. 20 lit. n) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 1/1999, ministrul afacerilor interne a emis ordonanță militară nr. 3 din 24 martie 2020 privind măsuri de prevenire a răspândirii COVID-19.

Potrivit **art. 1 din Ordonanță militară** „Se interzice circulația tuturor persoanelor în afara locuinței/gospodăriei, cu următoarele excepții: (...)“

„**Art. 4** - Pentru verificarea motivului deplasării:

a) angajații prezintă legitimația de serviciu sau adeverința eliberată de angajator;

b) persoanele fizice autorizate, titularii întreprinderilor individuale, membrii întreprinderilor familiale, liber profesioniștii și persoanele care practică activități agricole prezintă o declarație pe propria răspundere, completată în prealabil.

(2) Pentru verificarea motivului deplasării în alte situații decât cele prevăzute la alin. (1) se prezintă **o declarație pe propria răspundere, completată în prealabil.**

(3) Declarația pe propria răspundere trebuie să cuprindă numele și prenumele, data nașterii, adresa locuinței, motivul și locul deplasării, data și semnătura.

Sunt abilitate să asigure aplicarea și respectarea prevederilor ordonanței militare:

a) Poliția Română, Jandarmeria Română și poliția locală pentru măsurile prevăzute la art. 1 - 4; (art. 14 alin. 1 lit. a) din Ordonanță militară nr. 3/2020).”

În procedura judiciară de față, partea reclamată Ministerul Afacerilor Interne a formulat cerere în anulare prin care a solicitat să se constate că fapta prezentată de pârâtul Arus Zsolt Istvan nu întrunește condițiile pentru a constitui fapta de discriminare, urmând a fi relevate și dispozițiile Ordonanței nr. 137/2000, republicată, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare incidente în cauză:

Potrivit art. 1 din O.G nr. 137/2000 „(1) În România, stat de drept, democratic și social, demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane reprezintă valori supreme și sunt garantate de lege.

(2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate **în special în exercitarea următoarelor drepturi**: a) *dreptul la un tratament egal* în fața instanțelor judecătorești și a oricărui altui organ jurisdicțional; b) *dreptul la securitatea persoanei* și la obținerea protecției statului împotriva violențelor sau maltratărilor din partea oricărui individ, grup sau instituție; c) *drepturile politice*, și anume drepturile electorale, dreptul de a participa la viața publică și de a avea acces la funcții și demnități publice; d) *drepturile civile*, în special: (i) dreptul la libera circulație și la alegerea reședinței; (ii) dreptul de a părăsi țara și de a se întoarce în țară; (iii) dreptul de a obține și de a renunța la cetățenia română; (iv) dreptul de a se căsători și de a-și alege partenerul; (v) dreptul de proprietate; (vi) dreptul la moștenire; (vii) dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie; (viii) dreptul la libertatea de opinie și de exprimare; (ix) dreptul la libertatea de întrunire și de asociere; (x) dreptul de petiționare; e) *drepturile economice, sociale și culturale*, în special: (i) *dreptul la muncă*, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare; (ii) dreptul de a înființa sindicate și de a se afilia unor sindicate; (iii) dreptul la locuință; (iv) dreptul la sănătate, la îngrijire medicală, la securitate socială și la servicii sociale; (v) dreptul la educație și la pregătire profesională; (vi) dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale și sportive; f) dreptul de acces la toate locurile și serviciile destinate folosinței publice.

(3) Exercițarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.

(4) Orice persoană fizică sau juridică are obligația să respecte principiile enunțate la alin. (2).”

Potrivit art. 2 din aceeași ordonanță „(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, **etnie**, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu **care are ca scop sau efect restrângerea**, înlăturarea recunoașterii, folosinței **sau exercitării, în condiții de egalitate**, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau **a drepturilor recunoscute de lege**, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(2) Dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înțelesul prezentei ordonanțe.

(3) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.”

Curtea reține, în acord cu pârâțul CNCD (pct. 29 din Hotărârea nr. 732/2020) că pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie, aceasta trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții, respectiv:

- să existe un tratament diferențiat a unor situații anologice sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;
- să existe un criteriu de discriminare conform art. 2 alin. (1) din O.G nr. 137/2000;
- tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege și, de asemenea,
- tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să **nu** fie adecvate și necesare.

În discuție, criteriul de discriminare din cele enumerate la art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 este cel etnic.

Pârâțul Arus Zsolt Istvan, de etnie maghiară, se consideră discriminat întrucât, la momentul părăsirii localității, în timpul stării de urgență instituită la începutul anului 2020, *declarația pe propria răspundere* nu a putut fi redactată și în limba maghiară, aflându-se într-o localitate în care peste 20% din populație aparține minorității maghiare.

Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a stabilit că aspectele sesizate intră sub incidența prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 10 lit. h) din O.G nr. 137/2000.

Art. 10 lit. h) din O.G nr. 137/2000 – temei al faptei reținute de Consiliu – are următorul conținut: „, Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză prin: (...)

h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilități.”

În primul rând, Curtea observă că ***măsurile de primă urgență*** cu aplicabilitate graduală prevăzute la pct. 1 - 7 din anexa nr. 2 ***se dispun de ministrul afacerilor interne*** sau de înlocuitorul legal al acestuia, cu acordul prim-ministrului, prin ordonanță militară (art. 4 alin. 2 din Decretul nr. 195/2020)

Potrivit art. 1 alin. (1) din O.U.G nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, Ministerul Afacerilor Interne este organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică.

Potrivit H.G nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Afacerilor Interne, în subordinea sau, după caz, în cadrul ministerului funcționează unități, instituții și structuri, prevăzute în anexa nr. 2 (art. 3)

Potrivit Anexei nr. 2 la H.G nr. 416/2007 Poliția Română și Jandarmeria Română sunt unități din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, care desfășoară activități de interes național, și nu local.

Curtea apreciază, cum în mod corect a susținut și pârâțul Arus Zsolt Istvan, că unitățile de poliție și jandarmerie județe sunt servicii publice deconcentrate, în sensul art. 277 alin. (1) din Ordonanță de urgență nr. 57/2019 privind Codul administrativ: „(1) Ministerele și alte organe de specialitate ale administrației publice centrale pot avea în subordinea lor servicii publice deconcentrate, ca structuri de specialitate în unitățile administrativ-teritoriale.

Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării ***nu a observat*** însă că, potrivit art. 1 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/16.03.2020 – „MĂSURI de primă urgență cu aplicabilitate

directă, Capitolul I - Domeniul ordine publică”, pe perioada stării de urgență pe teritoriul României:

„Poliția Locală se subordonează operațional Ministerului Afacerilor Interne”, desfășurând activități de interes național, în discuție fiind măsuri de primă urgență.

Potrivit art. 7 și art. 9 din Ordonanța militară nr. 3 din 24 martie 2020 privind măsuri de prevenire a răspândirii COVID-19:

„ ART. 7

(1) La instituirea stării de asediu sau a stării de urgență, **unele atribuții ale administrației publice centrale de specialitate și ale administrației publice locale trec în competența autorităților militare** și a altor autorități publice, prevăzute în decretul de instituire a stării de asediu sau de urgență.

(2) Autoritățile civile ale administrației publice continuă exercitarea atribuțiilor care nu au fost transferate autorităților prevăzute la alin. (1) și au obligația de a acorda sprijin acestora.” _____

ART. 9

“(1) Conducătorii autorităților publice, ai celorlalte persoane juridice, precum și persoanele fizice au obligația să respecte și să aplice toate măsurile stabilite în prezenta ordonanță de urgență, în actele normative conexe, precum și în ordonanțele militare sau în ordine, specifice stării instituite.”

Fiind lămurit acest aspect, analiza instanței privind folosirea limbii minorităților naționale va porni de dispozițiile Constituției României:

Art. 13 - Limba oficială : „În România, limba oficială este limba română”.

Art. 120 - Principii de bază: „(2) În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere semnificativă se asigură folosirea limbii minorității naționale respective **în scris și oral în relațiile cu autoritățile administrației publice locale și cu serviciile publice deconcentrate, în condițiile prevăzute de legea organică**”.

Dispozițiile Codului administrativ stabilesc, în concret, condițiile/modalitățile în care poate fi folosită limba minorităților naționale:

Art. 94

Folosirea limbii minorităților naționale

(1) În unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, stabilit la ultimul recensământ, **autoritățile administrației publice locale, instituțiile publice aflate în subordinea acestora, precum și serviciile publice deconcentrate** asigură folosirea, în raporturile cu aceștia, și a limbii minorității naționale respective, în conformitate cu prevederile Constituției, ale prezentului cod și ale tratatelor internaționale la care România este parte.

Potrivit art. 195 din Codul administrativ - Limba oficială și folosirea limbii minorităților naționale:

(1) În raporturile dintre cetățeni și autoritățile administrației publice locale se folosește limba română.

(2) În unitățile administrativ-teritoriale în care *cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor*, stabilit la ultimul recensământ, **în raporturile lor cu autoritățile administrației publice locale**, cu aparatul de specialitate **și organismele subordonate acestora**, aceștia se pot adresa, oral sau **în scris, și în limba minorității naționale** respective și primesc răspunsul atât în limba română, cât și în limba minorității naționale respective.

(3) În scopul exercitării dreptului prevăzut la alin. (2), autoritățile publice și entitățile prevăzute la art. 94 au obligația să pună la dispoziția cetățenilor aparținând unei minorități naționale *formulare și texte administrative de uz curent* în format bilingv, respectiv în limba română și în limba minorității naționale.

(4) *Lista formularelor și a tipurilor de texte administrative de uz curent*, care se utilizează conform alin. (3), *se stabilește prin hotărâre a Guvernului*, la propunerea Departamentului pentru Relații Interetnice elaborată în colaborare cu Institutul pentru Studierea Problemelor Minorităților Naționale, cu avizul ministerelor cu atribuții în domeniul administrației publice, finanțe publice și afaceri interne.

(5) În condițiile prevăzute la alin. (2), în posturile care au atribuții privind relații cu publicul sunt încadrate și persoane care cunosc limba minorității naționale respective.

(6) Autoritățile administrației publice locale asigură inscripționarea denumirii localităților și a instituțiilor publice de sub autoritatea lor, precum și afișarea anunțurilor de interes public atât în limba română, cât și în limba minorității naționale respective, în condițiile prevăzute la alin. (2).

(7) Actele oficiale se întocmesc în mod obligatoriu în limba română, sub sancțiunea nulității.

ART. 196 - Tipurile de acte administrative

(1) În exercitarea atribuțiilor ce le revin, autoritățile administrației publice locale adoptă sau emit, după caz, acte administrative cu caracter normativ sau individual, după cum urmează:

- a) consiliul local și consiliul județean adoptă hotărâri;
- b) primarul și președintele consiliului județean emit dispoziții.

Prin urmare, Curtea constată că art. 94 alin. (1) din Codul administrativ se adresează unor anumite entități publice, enumerate limitativ („autoritățile administrației publice locale, instituțiile publice aflate în *subordinea acestora*, precum și serviciile publice deconcentrate”), pentru care legea prevede obligativitatea de a asigura folosirea, în condițiile legii, a limbii minorităților naționale în raport cu cetățenii, entității printre care reclamantul M.A.I nu se regăsește.

Iar, pe perioada stării de urgență pe teritoriul României, *Poliția Locală se subordonează operațional Ministerului Afacerilor Interne*, cum s-a stabilit prin art. 1 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/16.03.2020 – „Măsuri de primă urgență cu aplicabilitate directă, Capitolul I - Domeniul ordine publică” și unele atribuții ale administrației publice centrale de specialitate și ale administrației publice locale *trec în competența autorităților militare* (art. 7 din Ordonanța militară).

Pe de altă parte, cum obligă art. 195 alin. 4 din Cod, formularele și textele administrative sunt cele de *uz curent*, menite a fi folosite în relația dintre autorități și cetățeni, *se stabilesc* prin hotărâre a Guvernului, la *propunerea* Departamentului pentru Relații Interetnice, elaborată *în colaborare* cu Institutul pentru Studierea Problemelor Minorităților Naționale, *cu avizul* ministerelor cu atribuții în domeniul administrației publice, finanțe publice și afaceri interne.

Obligația privește formularele și textele administrative *de uz curent*, implicând un circuit administrativ și propuneri/ avizele emise de instituțiile implicate și de ministerele de resort.

Starea de urgență privește situații de criză ce impun măsuri excepționale care se instituie în cazuri determinate de apariția unor pericole grave la adresa apărării țării și securității naționale, a democrației constituționale ori pentru prevenirea, limitarea sau înlăturarea urmărilor unor dezastre (potrivit art. 1 din O.U.G. nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență).

Starea de urgență este definită de art. 3 din O.U.G. nr. 1/1999 ca reprezentând „**ansamblul de măsuri excepționale de natură politică, economică și de ordine publică aplicabile pe întreg teritoriul țării sau în unele unități administrativ-teritoriale care se instituie în următoarele situații**

a) *existența unor pericole grave actuale sau iminente privind securitatea națională ori funcționarea democrației constituționale;*

b) *iminența producerii ori producerea unor calamități care fac necesară prevenirea, limitarea sau înlăturarea, după caz, a urmărilor unor dezastre.”*

O măsură excepțională de ordine publică este și declarația pe propria răspundere, completată în prealabil, pentru verificarea motivului deplasării, instituită prin art. 4 alin. 2 din Ordonanța militară nr. 3/2020.

Declarația pe propria răspundere, în discuție, nu face parte din categoria formularelor și a tipurilor de texte administrative *de uz curent*, la care se referă art. 195 alin. 4 Cod administrativ, care se utilizează de autoritățile publice, *fiind reglementată în mod expres prin ordonanțele militare*, în scopul justificării abaterilor de la restricțiile de circulație impuse de autorități, având în vedere contextul pandemic și stabilirea stării de urgență în România în data de 16 martie 2020.

Totodată, Curtea reține că *declarația pe propria răspundere* reglementată prin ordonanțele militare emise în temeiul decretului de instituire a stării de urgență și a O.U.G nr. 1/1999, în scopul de punere în aplicare a ordonanței și a măsurilor stabilite în decretul de instituire a stării de urgență, este emisă de o autoritate publică, în regim de putere publică.

Rațiunea declarației pe propria răspundere a fost aceea de a atrage atenția declaranților asupra importanței conținutului real al declarațiilor date, apte de a produce consecințe juridice, introdusă într-o perioadă în care s-au dispus măsuri excepționale de ordine publică aplicabile pe întreg teritoriul țării.

Răspunzând apărării reclamantului (cadrele M.A.I nu pot fi obligate să fie vorbitori de limba maghiară) ce a îmbrățișat opinia separată exprimată în Hotărârea nr. 732/14.10.2020, Curtea observă că, potrivit alineatului 5 al articolului 195 al Codului administrativ, „*în condițiile prevăzute la alin. (2), în posturile care au atribuții privind relații cu publicul sunt încadrate și persoane care cunosc limba minorității naționale respective.*”

Curtea apreciază că, în raport de dispozițiile constituționale potrivit cărora limba oficială este limba română, dispozițiile referitoare la folosirea limbii materne a persoanelor aparținând minorităților naționale au caracter de excepție, iar, cum excepțiile sunt de strictă interpretare, folosirea limbii materne se va putea face numai de către autoritățile prevăzute de lege și numai în cazurile și modalitățile expres prevăzute de legislația în vigoare.

La nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit art. 14 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale - Interzicerea discriminării, „*Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație*”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „articolul 14 protejează împotriva discriminării *indivizii plasați în situații similare*” (Hotărârea în cazul Marckx, seria A nr. 31, p. 15, paragraful 32, Hotărârea din 23 noiembrie 1983 - Cauza VAN DER MUSSELE contra Regatului Belgiei, cererea nr. 8919/80, paragraful 46).

Curtea Europeană reiterează că *art. 14 acordă protecție împotriva discriminării în folosința drepturilor și libertăților garantate de celelalte dispoziții substanțiale ale convenției (a se vedea hotărârea Van der Mussele împotriva Belgiei, 23 noiembrie 1983, seria A nr. 70, p. 22, pct. 43). Totuși, nu orice diferență de tratament va constitui o încălcare a acestui articol (art. 14).*

În schimb, trebuie stabilit că alte persoane aflate într-o situație asemănătoare sau în mod relevant similară beneficiază de tratament preferențial și că nu există nicio justificare rezonabilă sau obiectivă pentru această distincție [a se vedea hotărârea Fredin împotriva Suediei (nr. 1), 18 februarie 1991, seria A nr. 192, p. 19, pct. 60]. Statele contractante beneficiază de o marjă de apreciere în a evalua dacă și în ce măsură diferențele în situații altfel similare justifică o diferență de tratament în drept (a se vedea hotărârea Rasmussen împotriva Danemarcei, 28 noiembrie 1984, seria A nr. 87, p. 15, pct. 40) – cauza Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, paragraful 72.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, egalitatea strictă în fața legii presupune ca, în cazul unor situații egale, tratamentul să fie egal, fără discriminare.

În plus, potrivit jurisprudenței constituționale și de contencios al drepturilor omului, principiul egalității justifică dreptul la diferențiere, tocmai pentru că egalitatea nu înseamnă uniformitate, iar situațiile diferite sub aspect obiectiv și rezonabil impun diferențe de tratament juridic, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, [Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996, [Decizia nr. 14 din 22 ianuarie 2013](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 20 martie 2013, sau jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza Marckx împotriva Belgiei, paragraful 33, Hotărârea din 8 iunie 1976, pronunțată în Cauza Engel și alții împotriva Olandei, paragraful 72, sau Hotărârea din 28 noiembrie 1984, pronunțată în Cauza Rasmussen împotriva Danemarcei, paragrafele 38 și 40).

Jurisprudența invocată de reclamant nu îi poate susține poziția procesuală, pentru că deciziile Curții de Apel Brașov (sentința nr. 62/F/2013) și ICCJ - SCAF (decizia nr. 200/23.01.2015) la care se referă vizează o altă problemă de drept.

Reclamantul Ministerul Afacerilor Interne, prin maniera în care a acționat, nu a aplicat un tratament discreționar.

Pentru aceste considerente, în baza art. 18 din Legea nr. 554/2004, Curtea va admite acțiunea formulată de reclamantul Ministerul Afacerilor Interne și, pe cale de consecință, constatând că nu există o faptă de discriminare în sensul art. 2 din O.U.G nr. 137/2000, va anula Hotărâri nr. 732/14.10.2020 emisă de Colegiul Director al Consiliului Național Pentru Combaterea Discriminării în dosarul nr. 330/2020 în soluționarea petiției nr. 2760/13.05.2020 formulată de petentul Arus Zsolt Istvan.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea formulată de reclamantul **MINISTERUL AFACERILOR INTERNE**, cu sediul în sector 1, București, Piața Revoluției nr. 1A, în contradictoriu cu pârâții **CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATERICA DISCRIMINĂRII**, cu sediul în sector 1, București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1 – 3 și **Arus Zsolt Istvan**, cu sediul în municipiul Gheorghieni, str. Gabor Aron nr. 26, județul Harghita.

Anulează Hotărârea nr. 732/14.10.2020 emisă de Colegiul Director al Consiliului Național Pentru Combaterea Discriminării în dosarul nr. 330/2020 în soluționarea petiției nr. 2760/13.05.2020 formulată de petentul Arus Zsolt Istvan.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. În situația declarării, recursul se depune la Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pronunțată, azi, 2 iulie 2021, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, în condițiile dispozițiilor art. 402 Cod procedură civilă.

PREȘEDINTE,
Liliana Cătălina Alexe

GREFIER,
Elena Chirănuș

Red. jud. L.C.A./ asist. jud. B.S.D./Tehnored. E.C.
Data redactării: 21.08.2021/ 5 exp.